

ΠΗΡΑΙ ΔΥΟ

[Κατά τον μύθον του Διδώπου]

Εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον ὁ ἄνθρωπος ἕως τὸν ὄμον δύο σακκοῦλες φέρνει...

Αὐτὸ ὅμως διαφέρει ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην, ὅτι ἢ ἐμπρός του φέρει τὰ ὄσα σφάλλουν ἄλλοι...

Γι' αὐτὸ μὲ δίκως κόπον ὄσοι ἔχουν κακὸ τρόπο, βλέποντες μόνον ὄσα κακὰ οἱ ἄλλοι ἔχουν...

Γ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 182]

Αὐστηρὰ ἦτο ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς λαίδης Ἐνσορτ...

— Τί κάμνεις, Λαύρα; Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἐκατακοκκίνισεν, ἐπροσπάθησε νὰ κρατηθῆ...

— Ὁ Φίλιππος ἐπροχώρησε μὲ θάρρος καὶ ἔτεινε μειδίων τὴν μικρὰν του χειρὰ πρὸς τὴν γράϊαν.

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ νέον μέλος τῆς οἰκογενείας μας; Δὲν βλέπω διόλου,

Ἐδουάρδε, τὴν ὁμοιότητά που λέγεις. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε πολὺ μελαγχροινόν...

Ὁ Φίλιππος ὀπισθοχώρησεν. Ἐξ ἐναστικτοῦ ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ γράϊα ἐκείνη τον ἐχθρεύετο.

Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ παιδίου καὶ μὲ τρυφερότητα...

— Ἐλα, χρυσὸ μου, νὰ ἰδῆς τῆς ὤραιας εἰκόνας που εἶνε ἐδῶ καὶ ἄφησε τὸν πατέρα σου...

— Αὐτὴ ἡ εἰκὼν, ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως, ὀδηγήσασα τὸ παιδίον ἐνώπιον τῆς εἰκόνας ὤραιου ἀξιωματικοῦ...

Εἰς τὸ ἐξάμηνον διάστημα, τὸ ὅποιον εἶχε παρέλθῃ ἀφ' ἧς ὁ «Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας»...

Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, ὁ ἀήρ τῶν βουνῶν, ὅπου ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἶχε διαμείνει, — διότι καθὼς εἴπωμεν, οἱ θεοὶ γονεῖς...

Οἱ θεοὶ γονεῖς τοῦ Φιλίππου ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτόν. Πορφυρογέννητος βασιλόπαις νὰ ἦτο, δὲν ἦδύνατο νὰ ἔχη οὔτε ὀρειοτέρους τρόπους...

ἐνεθυμήθη καὶ τὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως Δετράβα, καὶ τὴν Δέαν καὶ τὴν Κελίαν καὶ τὸν Αἰλιουέλ.

Τὰς τρυφεράς του ἐκμυστηρεύσεις τὸς ἔκαμεν συνήθως εἰς τὰ «παιδιά» τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ.

— Ἐννοια σας καὶ θὰ γυρίσωμεν γρήγορα εἰς τὴν Νέαν Ὁρλεάνην, τοῖς ἔλεγεν ὁ πάτερ Ἰωσήφ...

Καὶ τὸν πόθον αὐτόν τῆς ἐπανόδου, τὴν νοσταλγίαν του, δὲν τον ἐνεπιστεύετο εἰς κανένα ἄλλον.

Ἐνῶ ἀκόμη ἡ κυρία Ἐνσορτ καὶ ὁ Φίλιππος ἔβλεπον τὰς εἰκόνας, εἰσῆλθεν ἡ μικρὰ κληρονόμος, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ.

Τῆς εἶχον μάθη ὅτι ἦτο γνώρισμα ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς τὸ νὰ εἶνε εὐγενὴς πρὸς ὄλους. Διὰ τοῦτο ἔχαιρέτισε τὸν θεῖον τῆς καὶ τὴν θεῖαν τῆς πολὺ ἐπιδεικτικῶς...

ἐκύτταξε προσεκτικῶς τὸ παιδίον μὲ τοὺς ὀξείς φαιούς ὀφθαλμούς της, τοὺς σκιαζομένους ὑπὸ βλεφαρίδων πυρρῶν.

Δὲν ἐτάραξε διόλου τὸν Φίλιππον ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆ. Τὸ παράδοξον ἐκεῖνο κοράσιον τὸν διεσκέδαζε πολὺ.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὄλην τὴν ἀκαταδεξίαν τῆς Λουκίας, ὁ Φίλιππος ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐλκυόμενον πρὸς τὸ κοράσιον.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΕΡΙΦΙΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

Βασιλεὺς τις, περιοδεύων ποτὲ ἀνὰ τὸ βασιλεῖόν του, ἐπεσκέφθη καὶ τὰς φυλακὰς μιάς πόλεως.

Ἡρώτησε τὸν πρῶτον κατάδικον, διὰ ποῖαν αἰτίαν εἶχε καταδικασθῆ, καὶ ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν:

— Εἶμαι ἀθῶος, Μεγαλειότατε! Ὅστε τὸν ἀνθρώπον που λέγουν ἐφόνευσα, οὔτε κανὲν ἄλλο κακὸν ἔκαμα εἰς τὴν ζωὴν μου.

Ὁ Βασιλεὺς ἐμειδίασεν, ὑπεσχέθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν δικογραφίαν καὶ μετέβη εἰς

ἄλλον κατάδικον. Ἡ αὐτὴ ἐρώτησις ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, ἡ αὐτὴ ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ κατάδικου.

Μόνον ὁ κατάδικος, τὸν ὅποιον ἠρώτησε τελευταῖον, ἀπήντησε κατ' ἄλλον τρόπον.

— Εἶμαι ἐνοχος, Μεγαλειότατε! ἔλεγεν. Εἰς στιγμὴν παραφορᾶς ἀγρίας διέπραξα τὸ ἐγκλημα καὶ τὸ ὁμολογῶ.

Τότε ὁ βασιλεὺς, στραφεὶς πρὸς τοὺς συνοδευόντας αὐτόν, εἶπε:

— Πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πολὺ κακὸς καὶ δὲν εἶνε σωστὸν νὰ συναναστρέφεται μὲ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους...

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ

Κτίστης ὅαν ἐμένα ἄλλος πουθενά δὲν θὰ βρεθῆ. Κτίστης εἶμ' ἐγὼ μεγάλος ποῖός μ' ἔχει νὰ τ' ἀρνυθῆ;

Ἐχω σχέδιον, ἰδέ το, καὶ ξυλάκια ἕστ' ὀκτι, τῶνα ἴπαν' ἕστ' ἄλλο θέτω ὅπου κι' ὅπως τ' ἀπαιτεῖ.

Ἀπὸ τὰ θεμέλια ἀρχίζω, φθάνω ἕστην ἀκροκοφίαν ἔθελεις Παρθενῶνα κτιζῶ ἔθελεις τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.

Θέλεις κτιζῶ ἕνα παλάτι γιὰ μίαν εὐμορφὴν ξανθὴν ποῦ τὴν ἐθαλα ἕστ' ὀκτι μᾶτι πρὶν ἀκόμη γεννηθῆ.

Κ' ἐπειδὴ ἀργὸς νὰ μείνω δὲν το ἔχω σὲ καλὸ ὅπως μόνος μού τα στήνω ἔτσι μόνος τα χαλῶ.

[Ἐξ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Τοτού ἔχει δυνατόν ποικίλον καὶ ὁ μικρὸς Τοτὸς κλαίει, κλαίει. — Μὰ ἐσὺ τί ἔχεις, τὸν ἐρωτᾷ ὁ πατέρας του...

Ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Κωστᾶκη τὸν μαλόνει που δὲν εἶνε φρόνιμος.

— Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάμνῃς ἀτακτα, τῷ λέγει, οὔτε κρυφά μου, διότι ὁ Θεὸς βλέπει τὰ πάντα.

— Ἄ, ὅσο γιὰ τὸ Θεὸ δὲν με μέλει, ἀπαντᾷ ὁ Κωστᾶκης ὁ Θεὸς εἶνε καλὸς καὶ δὲν μαρτυρᾷ τίποτε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, Δάσμη, διὰ τοὺς νέους φίλους που μου ἐστύχησε. Τὰς δύο δραχμάς τας ἔδωσα εἰς τὴν Ἐστία.

Εἶμαι εὐτυχὴς διότι σοὺ ἤρσαν τόσον αἰ κωμῆδιαί του «Παιδικῷ Θεάτρῳ» Ἀνθισμένη Πεδιάς.

Τὸ ἐξῆς χαριτωμένον γραμματάκι μού ἔστειλεν ὁ φίλος μου Χαλαροὺς Κόσμον. Φιλιάτη Διάπλασις.

Τὸ δὲ Σαρδαναπαλάκι τοῦ ὀποῦ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ 23 φύλλον τὰ πρῶτα ζωγραφικὰ δοκίμια μού γράφει:

Ἐποτιμήσα, ἀγαπητὴ Ἰρυσάετ, ἀ σου στείλω τὸ ζητηθὲν «Παιδικὸν Θεάτρον» ἀφοῦ, ὡς βλέπεις, δὲν ἤνοιθα κατάλογον συνεσφορῶν.

Ὅραϊον ἦτο καὶ τὸ ἔλλο ψευδώνυμον. Νύμφη τοῦ Αἰγαίου, ἄλλ' ἀφοῦ μού ἔδωκες τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, ἐπροτιμήσα αὐτὸ που μοῦ

ἔδωκεν ὁ Θεὸς, ἀπαντᾷ ὁ Κωστᾶκης ὁ Θεὸς εἶνε καλὸς καὶ δὲν μαρτυρᾷ τίποτε!

Ἐποτιμήσα, ἀγαπητὴ Ἰρυσάετ, ἀ σου στείλω τὸ ζητηθὲν «Παιδικὸν Θεάτρον» ἀφοῦ, ὡς βλέπεις, δὲν ἤνοιθα κατάλογον συνεσφορῶν.

